

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kész Tamás Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Vízvári, R-Szabó, Komlódi, Dóczi-Székely Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. október 30. napján kelt 8.G.40.240/2007/14. számú ítélete ellen az alperes részéről benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.000,- (Tizenkettőezer) Ft másodfokú költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. február 13-án Érd-Moharakodó feladási állomáson a 31555957513-1. számú vasúti kocsiban feladott árut hivatalos vasúti súly megállapítással, amely a címzetthez 13.250 kg súlyhiánnyal érkezett, emiatt a vevő a vételárat 1.855,- EUR-val csökkentette.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2007. február 13-án benyújtott keresetében kérte a vasúti kocsiban feladott küldemény hiánya miatt 1.8555,- EUR-nak a kifizetés napján érvényes MNB deviza közép árfolyamon számított forint ellenértéke és a kereset benyújtásától számított évi 5 % mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére kötelezni az alperest.

Hivatkozott a csatolt mérlegjegyekre, amely szerint a fuvarlevélben írt bejegyzésekkel igazolt súlyokkal vette át az alperes a perbeli vasanyag hulladékot fenntartás, kifogás nélkül, ezért a felelőssége fennáll. Álláspontja szerint az alperest terheli a bizonyítási kötelezettség abban a körben, hogy a kár olyan okból

következett be, amelyért a felelőssége nem áll fenn. A kárfelvételi jegyzőkönyvi bejegyzésekkel az alperes nem tudta ezt igazolni, mivel a jegyzőkönyv 2. oldalának 4. rovatában a kár bizonyosan felismerhető okára és keletkezésének időpontjára „nem ismert” bejegyzés szerepelt. Kifejtette, hogy amennyiben a kár okai felismerhetők lettek volna, akkor az osztrák vasút saját védelmében feltüntette volna azokat, ilyen megjelölés azonban nincs. Előadta, hogy az alperes a mérlegelést a saját felelősségére végezte.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a vasút által megállapított súlyadat a vasúttal szemben bizonyító erővel bír. A kiszolgáltatáskor az eltérő súlyadat fuvarozási rendellenességnek minősül. Az alperes nem igazolt olyan tényeket, körülményeket, amelyek kizárnák a fuvarozási rendellenesség lehetőségét. A perbeli áru nyitott kocsiban, ömlesztve, zár nélkül került fuvarozásra, ezért szóba sem jöhet a tényleges áruhiányt kizáró eset.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a felperes az árut saját maga rakta a vagonba, és lehálózva adta fel fuvarozásra a küldeményt. Érdemben vitatta a súlyhiányt, mivel az nem tényleges hiányon alapult, álláspontja szerint az áruhiány megállapítása téves mérlegelés következménye.

Ezen túlmenően vitatta azt, hogy a felperes vele kötött fuvarozási szerződést, mivel 2006. január 1-jét követően tényleges árufuvarozást a **M.C. Zrt.** végzett. Csatolta a **Sz. M.C. Zrt.** Szolgáltatási Központ hivatalos helyiségében 2008. augusztus 26-án felvett, a ... Állomás árufuvarozási főnökének Sz.L.-nak a nyilatkozatát, aki szerint 2006. április 14-én **Sz.** árufuvarozásra megnyitott szolgálati helynek a **M.C. Zrt.** feliratozású bélyegző és új típusú nyomtatványok még nem álltak rendelkezésre, így a 2005. december 19-én kiadott átállásra vonatkozó rendelkezés értelmében az egyesített állomás név- és keletbélyegző lenyomatára 2006. január 1-jétől a vasút pótszáma fölé kézzel 21-es számot kell írni az új bélyegző kiérkezéséig. Csatolta továbbá a 2005. december 19-én kelt megállapodás 7. oldalát a bélyegzőt használatára, melynek értelmében az egyesített állomásnév és keletbélyegző lenyomatára 2006. január 1-től a vasút pótszáma fölé 21-es számot kell írni, valamint csatolta a 2006. május 13-án kelt az állomásnév és keletbélyegzőről készült kimutatást.

A Fővárosi Bíróság a 2008. október 30. napján kelt 8.G.40.240/2007/14. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 1.855,-EUR-nak a kifizetés napján érvényes MNB deviza középárfolyamon számított forint ellenértékét és annak 2007. február 13. napjától a kifizetés napjáig számított évi 5 % kamatát és 52.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felek között létrejött vasúti fuvarozási szerződésre az 1980. évi május 9. napján aláírt Nemzetközi Vasúti Fuvarozási Egyezmény (COTIF Egyezmény) annak B függelékét képező egységes szabályok (CIM) alkalmazandók, amely az 1986. évi 2. tvr.-rel került kihirdetésre. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes által csatolt CIM fuvarlevél alapján a vasúti fuvarozást az alperest végezte. A CIM 11. cikk 3. §-a alapján a fuvarlevél a fuvarozási szerződés megkötésének és tartalmának a bizonyítékaul szolgál. Az

alperes szerepel fuvarozóként a CIM fuvarlevélen, ezen kívül a mérlegjegyen is az alperes került megnevezésre. Ennek alapján megállapította, hogy a jogviszony az alperessel jött létre. Az, hogy az alperes által hivatkozottak szerint ténylegesen a **M.C. Zrt.** végezte a fuvarozást, figyelemmel az alperes és a felperes között a fuvarlevéllel igazolt módon létrejött fuvarozási szerződésre, nem jelenthet mentesülést a fuvarozói felelősség alól annak fennállása esetén.

A csatolt mérlegjegyek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a küldemény feladásakor és kiszolgáltatásakor végzett vasúti mérlegelés eredményei eltértek.

A CIM 11. cikk 4. §-a szerint az alperesnek kellett azt bizonyítani, hogy a súlyeltérés oka nem tényleges áruhiányon alapul, ezen bizonyítási kötelezettségének azonban nem tett eleget. A vasút által megállapított súlyadat a vasúttal szemben bizonyító erővel bír. A kiszolgáltatáskor az ettől eltérő súlyadat fuvarozási rendellenességnek minősül. Az alperes nem igazolta azt a hivatkozását, hogy a vasúti kocsiban megállapított súlyhiány nem állhat fenn. A vasúti kocsiban a rendeltetési állomáson készült tényálladási jegyzőkönyvben feltüntetett adatok szerint nem állapítható meg, hogy a feladáskori és a kiszolgáltatáskori mérlegeredmények között az eltérést nem tényleges áruhiány okozta.

A tényálladási jegyzőkönyv 4. rovatában a kár bizonyosan felismerhető oka és keletkezési időpontja a rendeltetési állomás megjegyzése szerint "nem ismert. A tényálladási jegyzőkönyvben hivatkozott fényképfelvételeket az alperes felhívás ellenére nem csatolta. A tényálladási jegyzőkönyvben a kiszolgáltatáskor nem került olyan bejegyzés a kár okára nézve, amelynek alapján az az alperesi védekezés bizonyítást nyert volna, hogy a feladáskori és a kiszolgáltatáskori mérleg eredmények közötti eltérést nem tényleges áruhiány okozta. A tényálladási jegyzőkönyv 3. rovatában „a raktér teljesen kihasznált és hálóval lefedve” bejegyzés nem igazolja azt az alperesi állítást, miszerint nem tényleges áruhiány a súlyeltérés oka. A nyitott kocsiknál az ömlesztett áruk felületére vonatkozó ténymegállapítások sem történtek, ami alapján kizárható lenne a részleges elveszés, az áruhiány.

A tényálladási jegyzőkönyvben tett megállapítások nem támasztották alá az alperes fuvarozói felelősség alól történő mentesülését, ezért az elsőfokú bíróság a CIM 35. cikk 1. és 2.§-a, valamint a CIM 36. cikk 1. §-a alapján kötelezte a felperes által igazolt és az alperes részéről összecszerűségében nem vitatott kár megtérítésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a felperes keresetének az elutasítását, és perköltségben történő marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy jogviszony hiányára figyelemmel a felperes keresetét el kellett volna utasítani. Az elsőfokú eljárásban kétséget kizáró módon bizonyította, hogy 2006. január 1-től a vasúti áru fuvarozást nem a **M. Zrt.**, hanem a **M.C. Zrt.** végzi. A perrel érintett esetben is a **M.C. Zrt.** végezte el a felperes megrendelése alapján a vasúti áru fuvarozást. A felperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy az alperes részére fuvardíjat fizetett volna a perrel érintett ügyben.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperes másodfokú költségeiben történő marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból megalapozott jogi következtetéseket vont le, a fellebbezés a korábbi előadásokhoz képest új elemet nem tartalmaz.

Előadta továbbá, hogy hasonló tényállás mellett az **É. Zrt.** felperes és alperes közti perben a Fővárosi Bíróság 8.G.40.957/2007/15. számú ítéletével kötelezte az alperest, amely a fellebbezés visszavonására tekintettel jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, mivel egyik peres fél sem kérte tárgyalás tartását.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a fuvarozási szerződés a peres felek között jött-e létre.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és megalapozottan, a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően jutott arra a következtetésre, hogy a felperes az alperessel került jogviszonyba.

A fellebbezés kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

A fuvarozási szerződés létrejöttét a CIM 11. cikk 3. §-a alapján a fuvarlevél bizonyítja. Az, hogy a fuvardíjat a felperes kinek a részére fizette ki, a fuvarlevél alapján fennálló jogviszonyt nem érinti, ebből a szempontból irreleváns. Az alperes által az elsőfokú eljárásban csatolt írásbeli nyilatkozat, valamint a bélyegző használatára vonatkozó belső megállapodás ugyancsak nem dönti meg a peres felek közötti jogviszonyt. A fuvarfeladat teljesítését az alperes a **M.C. Zrt.**-nek átadhatta, azt semmi nem zárja ki, a fuvarlevélen azonban az alperes szerepel, ezért ő került jogviszonyba a felperessel.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - érdemben helytálló indokaira tekintettel - hagyta helyben.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárás során felmerült költsége viselésére. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján mérlegeléssel állapította meg azzal, hogy az összeg az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2009. év április hó 14. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke
. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő